

## IV

## PIPER

Piper si rýchlo uvedomila, že Annabeth tú exkurziu nerobí s veľkým zápalom. Rozprávala o všetkých tých úžasných veciach, ktoré tábor ponúka – o čarovnej lukostrelbe, jazde na pegasoch, lávovej stene, boji s obludami – ale bez nadšenia, akoby bola duchom celkom inde. Ukázala jej otvorený jedáľenský pavilón nad zálivom Long Island. (Áno, Long Island v New Yorku. *Takto* ďaleko doleteli tým vozom.) Vysvetľovala, že Tábor polokrvných je najmä letný tábor, ale niektorí chlapci a dievčatá tu zostávajú celý rok a v poslednom čase sem prišlo toľko nových detí, že majú plno aj v zime.

Piper uvažovala, kto ten tábor vedie a ako vedel, že sem s kamarátmi patria. Zišlo jej na um, či tu bude musieť zostať navždy a ako sa jej bude dariť v tých všetkých táborových činnostiach. Môže človek prepadnúť z boja s obludami? V hlave jej vírili milióny otázok, ale keď videla, akú má Annabeth náladu, tak radšej mlčala.

Keď vystúpili na kopec na kraji tábora, Piper sa obrátila.

Naskytol sa jej úchvatný výhľad do údolia – mohutný pás lesa na severozápade, krásna pláž, potok, jazierko, svieže zelené polia a zhluk zrubov okolo ústredného priestranstva s dvoma krídlami tiahnucimi sa po oboch stranách. Piper narátala dohromady dvadsať obydlí. Jedno žiarilo dozlata, iné dostrieborna. Ďalšie malo na streche trávku. Iné bolo jasnočervené so zákopmi a ostnatým drôtom, ďalšie čierne s horiacimi zelenými pochodňami vpredu.

V porovnaní so zasneženými kopcami a polami navôkol to vyzeralo ako iný svet.

„Údolie je chránené pred očami smrteľníkov,“ vykladala Annabeth. „Ako vidíš, ovláda sa tu aj počasie. Každý zrub predstavuje nejakého gréckeho boha – žijú v ňom jeho deti.“

Zadávala sa na Piper, akoby sa chcela presvedčiť, či zvládne tú správu.

„Chceš mi povedať, že moja mama je bohyňa.“

Annabeth prikývla. „Berieš to dosť pokojne.“

Piper jej nemohla povedať prečo. Nemohla priznať, že toto všetko jej iba potvrdzuje tie čudné pocity po celé roky, hádky s otcom o to, prečo nemajú doma nijaké mamine fotografie a prečo jej nikdy presne nevysvetlil, ako a prečo ich opustila. No hlavne ju varoval ten sen. *Čoskoro ťa nájdu, polobožská*, dunel ten hlas. *Keď to urobia, riad sa našimi príkazmi. Spolupracuj s nami a tvoj ocko možno prežije.*

Piper sa roztrasene nadýchla. „Po tom, čo sa udialo dopoludnia, už verím všetkému. Takže, kto je moja mama?“

„To by sme mali rýchlo zistiť,“ odvetila Annabeth. „Koľko máš rokov – pätnásť? Bohovia sa majú k svojim deťom prihlásiť do ich trinástich rokov. Tak to bolo dohodnuté.“